



Ötztaler Alpen Teil II.

9. - 11. 10. 2018

Ota Pavlas

Má krásná žena se rozhodla, že ze mě udělá kulturního člověka a přihlásila nás (mě) do tanečních. Vzhledem k tomu, že mám aerodynamické vlastnosti krabice od bot a taneční potenciál dubového trámu, je to náročné. Pro mě i pro okolí. A tak po třech lekcích a pět dní po dobrání antibiotik na angínu (co mi na to řekla paní doktorka netřeba rozvádět) sedím zas v autě směr München, Fernpass a

tam někam. Tentokrát mi společnost dělá jenom rádio a hrnek kafe.

Ráno se probouzím na parkovišti ve Ventu. Deja vu. Snídaně, přebalit a směr chaty. Tentokrát na druhou stranu na Breslauer Hütte. Cesta stoupá pod lanovkou, pak přes sjezdovky a závěrečná zteč k chatě. Winterraum je samostatná budova. Dvě patra a luxusní kuchyně, sklep plný dřevěných briket.

Akorát pro vodu se musí s kýblem 300 metrů k potoku. Nějakou záhadou je tu i signál a dokonce LTE. A hlavně tu nikdo není. Protože jsem v posledních dnech spal jenom pár hodin, jdu to doplat. V pozdním odpoledni jsem si pěkně zatopil a nanosil vodu. Kolem 17.hod přišli na chatu dva Italové a povídali cosi o tom, že šli na Wildspitze, ale nedostali se ani na Mitterkarjoch, protože tam byli až kolem třetí odpoledne a padaly kamenné laviny. Tak jsme

Wildspitze a Taschachferner





Vent

trochu pokecali, pak šli dolu a já dal večeri a zase jsem zalezl do spacáku.

V 5 ráno jsem už s čelovkou v suti hledal cestu k sedlu. Všechno bylo na šutr zmrzlé, tak nic nepadalo. Na Mitterkarjoch je cesta zajištěná a hodnocená jako ferrata B/C. První metry jsou v převisu a zbytek je na pohodu. V sedle Mitterkarjoch to začalo pěkně foukat. Přezbrojil jsem na mačky a po ledovci Taschachferner pokračoval dál směrem Wildspitze. Moje astmatické plíce po angíně to vzdaly už někde dole, takže jsem postupoval velice rozvážně. Asi v půlce ledovce mě dohnal a předebral borec s borkou, co šli od rána z Ventu. Ti měli tempo, jak já neběžím ani doma z kopce. Za chvíli jsem viděl jenom jejich záda v dáli. Nu což. Na vrchol Wildspitze 3772m jsem vylezl po pěti a něco hodinách.



Mitterkarjoch

Dal jsem pár fotek a zase jsem mazal do sedla. V sedle Mitterkarjoch jsem to vzal na druhou stranu. Ještě jsem měl v plánu vylézt na Hinterer Brochkogel. Cestou po ledovci jsem na ten kopec koukal. Hřeben byl v pohodě. Horší to bylo pod ním. Jak ledovec ustoupil, udělala se docela pěkná odtrhová trhlina, nad kterou jsem to musel přetraverzovat do sedla po vcelku pěkně prudkém sva-

Winterraum





Vorderer Brochkogel 3565 m

nekonečný a nekonečně jednotvárný. Sut', skála, balvan, skály a balvany... . V 3400m se usadil mrak, který měl z Itálie přijít až odpoledne. Úměrně s klesající viditelností se prohlubovala nekonečnost stoupání. Vrchol jsem poznal podle GPS. Slovy klasika, když to srovnám s výletem na Kokorín, tak tu nic tak extrovního nevidím. Tam byly skály pískovcové, stánek s občerstvením. Co je tady? Prd. A taková mlha, že ani

hu. Firn byl pevný, takže to šlo na předních hrotech dobře. Až před sedlem jsem se najednou začal bořit. Pár kroků a stál jsem po pás v nafoukaném, přemrzlém prašanu v divném kuloáru. Pikl zajel do sněhu jak do peří. A s každým krokem jsem se s tím vším sunul do trhliny pode mnou. Koukám kudy z toho. „Hele vole, seš tu sám, doma máš ženu a dvě děti, a jestli sjedeš dolů, tak z té trhliny vyplaveš tak za 100 let na dolním konci ledovce!“ pravil vnitřní hlas. Ještě chvíli jsem koukal, ale nic jsem nevykoukal, a tak jsem nějak vycouval zpátky do pevného. No co, skialpy to jistí. Pod sedlem Mitterkarjoch bylo všechno v pohybu. Samozřejmě dolů. Slunce pralo do svahu, co bylo ráno zmrzlé, bylo teď bahno, štěrk a placáky, co se na nich dalo jet dolů jak na prkně. Když nade mnou balancovali několika metrové balvany na podstavci z ledu, který pod nimi pozvolna odtával, nebyl to dobrý pocit. Jestli potkám někoho, kdo bude tvrdit, že oteplování je nesmysl, dopadne jak Trockij.

Ve čtvrtek před pátou ráno jsem zas bloumal s čelovkou v sutí. Směr Vorderer Brochkogel 3565m. Zase sedlo a zase hřeben. Vítr na hřebenu foukal oproti předpovědi snad ještě víc, než včera. A ten hřeben byl

to prd nebylo vidět. Tak jsem šel zas dolů. Ve winterraumu jsem dal oběd, všechno naskládal do kletru a volně pokračoval dolů k autu a domů.

A přišel páteční večer na parketu. Ty nastoupené a hlavně sestoupané metry byly sakra znát, á dva tři, šláp dva tři... . Že já radši nespádnul do té trhliny... . Ota



Wildspitze 3772m

Horolezecký festival Hrubá skála

28.—30. 9. 2018

Blahouš Kluc

Již nějakou dobu tvoříme s Easym sportovně romantickou dvojici. Podíl romantiky a sportu se přesypá podle toho, jakou akci prožijeme. Tentokrát jsme si k tomu přibrali i složku kulturní a to zcela spontánně, když jsme změnili kurz z Rathenu na horolezecký festival na Hrubé skále. Ačkoliv svítilo sluníčko, zavřeli jsme se dobrovolně v promítacím sále na filmu, který jsem právě chtěl vidět a to Téoia šťastia podle Rybánského. Mr. Rybánský vypráví, jak přešel jednu z významných cest na Slovensku a jeho příběh o jednom dřevěném klínu a skobě, kterou zatloukal hlavou, jde do kontrastu s mladým nadějným lezcem, který tuto již zajištěnou klasiku přelézá a to ne zrovna s nadhledem. Střet generačního přístupu k lezení je krásně pojat. Po shlédnutí ještě pár filmů jsme se vydali na louku pod Lázněmi Sedmihorky, kde jsme si zaparkovali auto k pár osamoceným stanům. Ono ani na promítání nebylo mnoho lidí. Cestou se k nám přidala Jana se synkem Alešem. Zašli jsem do kempu Sedmihorky na pivo, ale celkem nám vyrazili dech, když nám řekli, že v 20.00 hod. zavírají výčep, ačkoliv byla terasa plná lidí. Naštěstí druhý kiosek pochopil situaci a v chladivém večeru bylo k mání jídlo i pití.

Ráno bylo mrazivé, ale slunce slibovalo krásný den. Toho dne jsme si dali za úkol, že vylezeme alespoň na jeden vrchol. Předchozí den jsem si pořídil průvodce a vybral jsem si skromně cestu Normální cesta III

na Lemouna v blízkosti věže Kokot. Konečně stojíme pod nástupem, ale že bych se zrovna díval na trojku, to nevím. Nalezu, lezečky na místním písku pěkně kloužou a za chvíli slézám dolů, protože se bojím udělat na mechu nejištěné kroky. Tak co třeba támhle ta spárová čtyřka Šavle, meče na Kokotu? Dělán pěkných pár kroku a stojím před oblým zamechovaným jehličím pokrytým výlezem. Celé to slezu a máme pytel č. 2 na světě. Potutelně se usmívám, když si Easy zkusí čtyřku Květnová

Easy si láme zuby na Lemounovi





Sportovně romantická dvojka na Kokotovi

na Lemouna. Za chvíli slézám, že tam prostě nic není, ani na držení, ani na jištění. Tak takhle úspěšní na pytle jsme nebyli několik let. Tak se Easy drápe na Kokota sestupovkou, ale špatnou stranou, tak se chlámu, co vyvádí v jedničce. Naštěstí z druhé strany přílepkou to šlo o poznání lépe. Velice spokojení z dosažení vrcholu si podáváme ruce. Po slanění mi to nedá a chci si zkusit naboso cestu Bosá cesta IV na lepším konci, tak si nechám hodit lano. Začínám ale špatně, několik metrů vlevo a vyfuním VIIb cestu, kterou bych na prvním léztu nechtěl. Easy je překvapen, co tam tak vyvádím, tak si jí vyfuní taky a už chápe. Spokojení ze sportovního zážitku běžíme na produkci. Shlédneme několik zajímavých filmů, jako emotivní Kroky na hrane, Osmdesátá léta na písku od Karla Vlčka, jehož fotografie z filmu lze vidět i ve vedlejší chodbě na výstavě. Dost se mi líbil film Žít pre vášen od Barabáše, kde již dva známí slovenští horolezci zdolávají několik zimních výstupů od Stanislawského, o kterém film vlastně je. Pak se na dvě hodiny rozdělujeme, když jde Pavel na přednášku Máry Holečka, kterého já jsem již přesycen a jdu se mrknout na film Dodo's Delight, což je nevýslovně zábavný náhled na partičku extrémistů, kteří chtějí nejen něco vylézt, ale hodně se i pobavit. Zbývající čas

strávím zkoušením slackliny, ale mistrovi, který přechází nádvoří 20 metrů nad zemí, se nevyrovnam ani náhodou. Při stmívání se loudáme na louku, kde už přibylo pěkných pár aut a po večěři se jdeme podívat do lázní na koncert kapely On the road band, která se mi moc líbila. Druhá kapela o "stodvaceti" členech hraje taky výborně, ale nás moc neoslovuje a po pro mě neúspěšné tombole rázujeme na kutě. Ráno je opět mrazivo a opět krásně. Nechávám si uniknout film o Špekovi Od palice k vrtu a přejíždíme přes vesničky na Suché skály. V jedné vesnici se zastavujeme nakoupit jídlo a hle, přední kolo je vyfouknuté. Takže následuje výměna kola. Už jsem se začínal smát, že bude mít Svinčo pravdu, že s mým autem stejně někde zůstanu viset (což doženu o týden později v Tisé). Nakonec šťastně dorážíme na Sušky, kde si chce Easy vylézt vyhlédnutou cestu Břízková VIIa, kterou s nadhledem přelézám. Na slunci, které příjemně ozařuje místní stěny, je radost lézt. Já si ještě přelezu nějakou čtyřku a spokojení z výletu se již vydáváme na dlouhou cestu za našimi rodinkami.

Nejen sportem a romantikou je horolezec živ, i tu kulturu by měl někdy na sebe nechat působit. Ohledně festivalu mě překvapilo, že tam nejsou žádné hordy lidí, všechno probíhalo bez front a tak nějak v klidu. Na druhou stranu jsem měl pocit, že si organizátoři nedělají moc hlavu s označením, kde co je a od kdy to je. Jak už to bývá na festáku, bylo možné zde potkat např. Petra Prachtela, Petra "Misku" Maška, alpinistickou hvězdu Michala Sabovčíka atd. Filmy i program byl zajímavý a pro ty, co hledají slevy na vybavení, tak se jich tam moc nedočkáte. Jak říkal Mára Holeček: "Knihu jsem do teď nezlevnil, jak s tím člověk jednou začne, tak neví, kde to skončí!"

Horám zdar!

Blahouš

Čtyřicet frantíků

Tragikomedie o čtyřech dějstvích

Broněk Bandas

*Prolog: Dodneška si nejsem jistý, jestli to byla ze strany Bohouše Dvořáka odvaha nebo bláznovství, vzít mě sebou v roce 1997 na výstup na Mont Blanc. Mé lezecké zkušenosti tehdy spočívaly pouze ve vylezení pár cest v Perštejně. Přesto se nám podařilo dosáhnout vrcholu a nedlouho potom jsem si, nadšený a namlsaný úspěchem výpravy, koupil 40 švýcarských franků, slangově frantíků, které byly určeny výhradně ke zdolání hory příští, mé vysněné hory hor. Léta se frantíci schovávali v deskách s nápisem Matterhorn, založení mezi popisy výstupových cest a fotkami „mého“ vrcholu. Občas jsem je provětral v očekávání, že už, už letos..., ale život nějak vždycky uhnul na jinou kolej a frantíci, vylisovaní jak kytky v herbáři, se vrátili zpátky do dešek. Přišel rok 2018 a já, s téměř posvátnou úctou, vložil frantíky do peněženky. Povznášející pocit z naplnění osudu frantíků mně nemohlo pokazit ani to, že jsme na Matterhorn (dále v textu pouze **M**) chtěli vystoupit z italské Cervinie a švýcarští frantíci v peněžence bylo tedy jen jakési duchovní gesto.*

Scénář

Scénář tragikomedie připravil, díky zkušenostem, které na **M** získal v roce 2017, Petr Brandl, řečený Buchtík Zabiják a tím se v podstatě stal režisérem. Při tvoření scénáře ale přišly vhod i mé poznámky, odkazy a hlavně starší číslo časopisu Lidé a hory, celé se věnující právě oblasti **M**. Ve zkratce vypadal scénář takto:

Dějství první.

Probíhá přípravná fáze, kamarádi si domlouvají podrobnosti dopravy, spaní, jídla atd.

Dějství druhé.

Čtyři hlavní hrdinové cestují pod **M** a ráno podnikají z obce Beuil – Cervinia aklimatizační výstup. Lanovka je vyváží na chatu Testa Grigia (3 480 m.n.m), vystupují na vrchol Breithorn (4 159 m.n.m) a sestupují zpět do základního tábora. Odpoledne pak zvolna vystupují na chatu Oriondé (2 802 m.n.m), kde pohodlně přespí a naberou síly k výstupu na útulnu Carrel.

Dějství třetí.

Osvěžení spánkem a dobrou snídaní brzy ráno vyrážejí k výstupu na bezobslužnou chatu Jean – Antoine Carrel (3 670 m.n.m), kde se ubytují, krátce vystoupí k hřebeni Tyndal k prohlídce trasy na příští den a pak odpočívají na chatě před finálním pokusem o vrchol.

Dějství čtvrté.

Úspěch, radost, focení, daleké rozhledy, přátelské objetí, sestup z vrcholu **M** a vyhřívání se na výsluní slávy.

Osoby a obsazení.

Buchtík Zabiják: vedoucí výpravy, rozený záporák, nejméně oblíbená postava hry (dále Zet)

Broněk: starý vlk, který ale stále umí pořádně rafnout (dále Bé)

Tomáš: optimista výpravy, zkušený alpinista s velmi dobrou fyzikou (dále Té)

Míra: nováček platící svou daň (dále Em)

A nyní prosím o klid, opona stoupá a hra začíná.

Dějství první, scéna první, tři dny před odjezdem.

B: Ahoj Z, kamaráde! Jak se ti daří? Tak co počasí?

Z: Vypadá to dost dobře. Připravte se, v pátek jedeme.

B: A čím pojedeme? Náš Sharan už se na tak dlouhou cestu necejtí.

Z: Auto bere T, to je v pohodě.

B: Fajn, a není třeba zavolat na chatu a rezervovat si postele?

Z: Ne, je tam spousta míst a ty co tam spali, odcházejí nahoru a my přicházíme. Byl jsem tam vloni a fakt to není potřeba.

B: Takže bereme spacáky?

Z: Ne, jsou tam deky, to je zbytečný.

B: Já se tak těším!

Dějství první, scéna druhá, dva dny před odjezdem.

B: Ahoj T, kamaráde! Tak kde nás nabereš?

T: Já?? Naše auto si bere moje Soňa, jede za rodičema.

B: Ale Z říkal, že auto bereš ty.

T: No, to je hezký, ale mně to neřekl. Zkusím něco sehnat, protože jinak jsme v

Dějství první, scéna třetí, den před odjezdem.

Z: Ahoj B, kamaráde. Je to špatný. Udělal se mi pásovej opar! Nesnesu na těle ani tričko!

B: No to je v pytli. To máme jet bez tebe?

Z: No jo, já vážně nemůžu. Ale v pohodě. Plán je jasnej a to dáte.

B: Hele a co to spaní a tak?

Z: Už jsem ti říkal, že to bude v klidu. Na chatách jsou deky a místo tam bude. Hlavně si dobře prohlídněte trasu, abyste nebloudili.



Náš kopec

Dějství druhé, scéna první.

MTB jedou vypůjčeným autem směrem k italské Cervinii a cestou probírají podrobnosti výstupu a plány na zítřejší den. Výprava je trochu rozhozená neúčastí vedoucího, který ale vše jistí telefonicky z domova. Po noci strávené pod širákem kousek před Cervinií přicházejí ke spodní stanici lanovky.

M: Vypadá to tady nějak opuštěně.

B: Podíváme se na jízdní řád, jsme tu dost brzo.

T: No, jestli tomu dobře rozumím, tak lanovka je v rekonstrukci a žádná kabinka nepojede!

MTB se nenechávají rozhodit, dávají hlavy dohromady a celkem rychle se domlouvají, že vystoupí na Plan Maison (2 555 m.n.m) k přestupní stanici a zároveň výchozí stanici lanovky k chatě Testa Grigia a dál budou pokračovat ve výstupu na Breithorn podle výše uvedeného scénáře.

Dějství druhé, scéna druhá.

B: Plan Maison! A jsme tady!

M: Vypadá to tady nějak opuštěně.

B: No, sice jsme neviděli jet žádnou kabinku, ale stanice je otevřená. Podíváme se na jízdní řád.

T: Jestli tomu dobře rozumím, tak ani tahle lanovka nejedí!

MTB se opět nenechávají rozhodit a během odpočinkové pauzy se domlouvají, že sestoupí zpět na parkoviště, v klidu poobědvají a rovnou se vydají na chatu Oriondé. A protože přijdou dřív, než bylo ve scénáři, po ubytování si projdou část výstupu k chatě Carrel, vystoupí co nejvýš kvůli aklimatizaci a zároveň si prohlédnout trasu, kterou půjdou za ranního šera.

Dějství druhé, scéna třetí.

B: Podle mapy vede cesta k chatě Oriondé přes Plan Maison! Sakra, před chvílí jsme odtamtud přišli!

T: Tady je na mapě ještě jedna výstupová trasa. Půjdeme tudy?

M: Já si ještě přelepím ten puchýř na patě. A co s tím jídlem? Budeme jíst na chatě?

B: Já si беру jídlo s sebou. Domů to nepovezu.

T: To já si dám na chatě večeři i snídani. A večer pěkně pivečko! Už se na to těším.

MTB zvolna vystupují k chatě Oriondé místy, kudy už jednou prošli. T, na kterém není vidět ani náznak únavy, kamarádům vypráví o závodě Krušnohorský Everest, což je 12 hodinový závod družstev s cílem co nejvíc krát vystoupat stejnou trasou na vrchol Bouřňáku, který absolvoval, a vystoupal během něj víc než 3000 výškových metrů za den. Je krásné, sluncem zalité odpoledne a tři kamarádi cestou ještě boulderují na kamenech vedle cesty.



Dějství druhé, scéna čtvrtá.

M: Vypadá to tady nějak opuštěně.

B: Asi je vchod z druhé strany.

T: Jestli tomu dobře rozumím, tak tahle chata už je zavřená. Minulý víkend tady skončila sezóna.....!!?? Já ho zabiju (myšleno Záporáka).

M: Kde budeme spát? Já nemám spacák!

T: Já nemám dost jídla a o pivu si můžu nechat leda zdát!

B: Já sice jídlo mám a nějak bychom se podělili, ale bez spacáků...? Bud' budeme celou noc klepat kosu ve winterraumu, nebo musíme znovu dolů do auta.

M: Zase k autu a zpátky? Už toho mám docela dost. Ta sedřená pata mě vážně bolí.

B: No, už bych to taky šlapat nechtěl. Tolikrát za den. Stejná trasa, stejný kopec a těch výškových metrů!

M: No jo, vlastně...!

B a M nenuceně sledují okolní hory, ale, zdánlivě je to nemožné, zároveň se dívají na T.

T: Tak já tam teda dojdu. Vezmu spacáky, karimatky a jídlo.

B: Ale my tě nenutíme....

M: To nás ani nenapadlo....

MTB se rozcházejí na různé strany. T odchází zpět do údolí pro výbavu nutnou k přespání, M si opět přelepí sedřenou patu a společně s B, v rámci aspoň náznaku aklimatizace, pokračují ve výstupu k vyhlídce Croce Carrel (3000 m.n.m) a dál nad ní a prohlížejí si trasu pro následující den. Asi po hodině sestupují zpět k chatě Oriondé.

M: Hele to vypadá jako T.

B: Je to T!

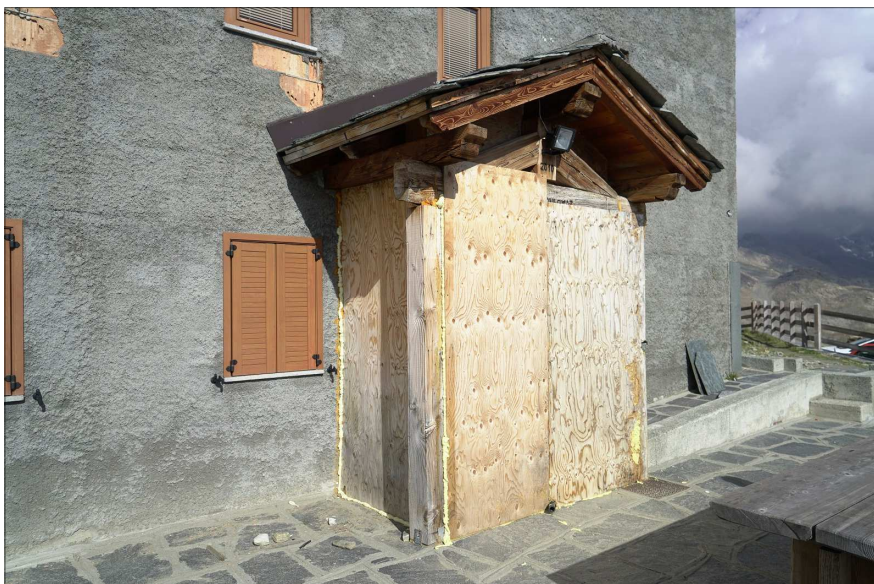
M: Tak to je borec. Takhle rychle!

B: Že ty jsi tady nechal klíče od auta??!

T: No, nechal.

B: Ty vole. Tak to bude do Mantany.

T: Tak já jdu pro ty spacáky. Beru si čelovku. Musíte tady vydržet.



Otevřená náruč chaty Oriondé

Slunce se schovává za hřeben a BaT sedí před winterraumem a čelí třesem a cvakáním zubů nepříjemné zimě. Dvnitř se jim nechce, protože silně plesnivé a páchnoucí matrace slibují, více než teplo, tyfus a černý kašel. Po setmění přichází propocený T a přináší spásné spacáky.

Dějství druhé, scéna pátá.

T: Nemám úplně dobré zprávy. Změnila se předpověď. Ráno bude možná pršet.

B: To snad ne! Potřebujeme brzy ráno vyrazit na Carrel.

M: Našli jsme za barákem roli izolační fólie. Rychle uděláme přístřešek. Já už potřebuju do spacáku.

B: Pošli prosím tě Záporákovi fotku naší chaty a poděkování!



Dějství třetí.

B: Hergot, prší mi na hlavu.

M: Zdálo se mi, že mám v nohách nějak těžký a studený spacák.

T: Mrholí už od čtyř od rána. Zkusíme chvíli počkat.

B: Ale už bychom měli vyrážet....

M: Trochu to přestává. Sbalíme se a připravíme na cestu.

T: Dívám se už na třetí server a má pršet i zítra. A radarovou mapu vám snad radši ani nebudu ukazovat. Nevypadá to dobře.

B: Táhle se to sice opravdu trochu trhá, ale seshora nikdo nesestupuje. To není dobré.

T: A koukejte, co se sem tlačí z údolí.

B: Co Záporák? Ozval se?

T: Ne, neodpovídá. Já ho zabiju (myšleno Záporáka)

M: Takže??

T: Takže??

B: Takže??



Náš kopec II

Ano, uznávám. Někdo může být zklamaný nebo se může cítit podvedený kvůli tomu, že moje tragikomedie o čtyřech dějstvích má dějství pouze tři. Že to čtvrté, finální dějství, schází. Ale čtyři mušketýři byli taky jen tři. A jak jsou slavní.

Broněk



POZVÁNKA BĚH NA JEDLÁK

Jubilejní 15. ročník Běhu na Jedlák se bude letos konat v neděli 18. 11. 2018. Sraz je jako obvykle v 10.30 hod. u koupaliště ve Vysoké Peci, start v 11.00 hod.

Více zde: <https://www.horoklub.cz/>